

Закон України «Про дошкільну освіту» чітко регулює питання власності, що стосуються ДНЗ. Згідно з пунктом 5 статті 16 закону, цитуємо: «Майно, яке є державною або комунальною власністю (земельні ділянки, будівлі, споруди, обладнання тощо), придбання чи відокремлення якого призначене для здобуття дітьми дошкільної освіти, використовується виключно із зазначеною метою». Згідно з пунктом 6, «Засновник (власник) державного чи комунального дошкільного навчального закладу не має права безпідставно ліквідувати його, зменшувати в ньому площу території, кількість груп, а також здавати в оренду приміщення (будівлі)».

Віддаючи дитячі садки в оренду комерційним структурам, Львівська влада грубо порушувала Закон України «Про дошкільну освіту». Ці факти змусили «Освіту України» почати журналістське розслідування

У трудовому комбінаті на вул. Панаса Мирного, 13, кажуть, що дітей навчають, зокрема водіння

Ше до цієї публікації в МОНмолодьспорту надходили сигнали з регіонів щодо надто вільного, м'яко кажучи, використання місцевою владою майна ДНЗ і шкіл. Тож «Освіта України» вирішила розпочати серію журналістських розслідувань таких випадків. Питання, з якої області чи міста, гостро не стояло. Якраз у Львові почалися скандали з фальшивими дипломами місцевих чиновників. Виявилось, що з 1 300 перевірених дипломів чиновників міськради питання виникли приблизно по сотні. Одна із співробітниць працювала з фальшивим дипломом про вищу освіту з 1989 року. І нікому не спало на думку перевірити його. Навіть колишній уже начальник Управління освіти міськради Володимир Огура теж не мав вищої освіти. Його диплом Львівського національного університету імені Івана Франка — підроблений. Можна лише уявити, які рішення міг приймати чиновник, який здобув посаду злочинним шляхом.

Крім того, почати зі Львова нас спонукала невтішна статистика по цьому місту щодо ДНЗ. Львів не був винятком, коли скрута й демографічний спад 90-х років змусили місцеву владу масово віддавати освітянську нерухомість в оренду. З початку 2000-х років народжуваність стала потроху зростати, а разом з нею й дефіцит місць у ДНЗ. Тож влада міста намагалася повернути будівлі дитсадків, віддані в оренду комерційним структурам. Але, за даними заступника директора Департаменту загальної середньої та дошкільної освіти МОНмолодьспорту Тамари Панасюк, яка на завдання мі-

ністерства вивчала це питання, на Львівщині поновили роботу лише чотирьох закладів (за рахунок Львова). Для порівняння, в Житомирській, Волинській областях — по 16, у Київській — 14 ДНЗ відповідно.

У самому Львові справи взагалі погані. Там дошкільні заклади охоплюють 68 % дітей, хоча наповнюваність ДНЗ подекуди сягає 120 %. Тобто дитсадки переповнені, а придатні приміщення, як переконалася «Освіта України», займають різноманітні комерційні структури.

НА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНУ

Будувати нові ДНЗ дорого, та місто має ресурси, що допомогли б розв'язати проблему перевантаженості. Вочевидь, у Львові ще є колишні дошкільні заклади, які можна повернути в комунальну власність. Тим більше, якщо приватні структури заволоділи ними в далеко небездоганний спосіб. А місцева влада допомогла їм, жорстко порушивши закон.

Як приклад наведемо відомий у Львові випадок приватизації приміщення дитсадка, що стоїть на вулиці Володимира Великого 5-а. Цю двоповерхову, в чудовому стані будівлю довгий час орендувала структура, афілійована з місцевою газетою «Експрес», редакція якої міститься там само.

Причому заступник начальника Управління комунальної власності Департаменту економічної політики львівської міськради Олеся Цюбенко і міський голова, за дорученням якого вона діяла, допустили подвійне порушення Закону України «Про дошкільну освіту». По перше — вищез-

гадану статтю 16 Закону «Про дошкільну освіту», де йдеться про заборону здавати ДНЗ в оренду не за призначенням. А саме: «Вивільнені приміщення ліквідованих державних та комунальних дошкільних навчальних закладів використовуються виключно для роботи з дітьми».

Натомість у договорі оренди Управління та ТзОВ «Видавничча група Експрес» зазначено: «... об'єкт оренди використовуватиметься орендарем для видавництва друкованих засобів масової інформації та видавничої продукції виключно українською мовою». Тобто, в меріі насамперед були стурбовані, щоб продукція «Експресу» була українською, а не тим, що порушуються права дітей.

Зрештою, орендар вирішив викупити будівлю. Відтоді історія стала вкриватися ще дужчим «туманом». Комунальну нерухомість, оцінену майже на 6,8 мільйона гривень (за Актом приймання-передачі на баланс АКП «Агенції ресурсів Львівської міськради»), було придбано за 4,2 мільйона гривень — з часу оцінки (за рік) вона подешевшала на 2,2 мільйона гривень.

З ціною покупцеві «пощастило» завдяки простому трюку, якого «не помітили» чиновники мерії. З оцінкою майна протиправно затягували майже рік і покупець отримав акт оцінювача лише 5 березня 2010 року.

Далі, згідно з договором про купівлю-продаж № 2 472, покупець придбав перший і другий поверхи колишнього садочка загальною площею 1 604 кв. м. Однак в акті приймання-передачі нерухомості на баланс «Агенції ресурсів Львівської міськради» згадується про загальну площу будівлі — 2 434 кв. м, а також ділянки — 8 056 кв. м. Отже, схоже, покупець не викупив деякі кімнати в приміщенні й підвал площею 601 кв. м, а також ділянку.

А ось «Освіта України» на власні очі переконалася, що на території колишнього дитсадка є солідна прибудова й припарковані авто. На жаль, охорона відмовилася щось розповідати. Та місцеві джерела стверджують, що власники «Експреса» використовують усю будівлю і територію на власний розсуд.

Такими, загалом, є обставини довкола приватизації дитсадка по вулиці Володимира Великого 5-а. Як бачимо, вони викликають серйозні запитання до компетентних органів.

Мабуть, недаремно «мутний» договір про продаж підписав не реальний покупець, а людина, що діяла на основі довірливості — якийсь Олексій Малайчук.

Безперечно, комусь така обурююча дуже вигідна. Бо, з огляду на ціни на нерухомість у Львові — «економія» вражає. Так, «Експрес» купив згаданий садочок за 2,624 тисячі гривень за кв. м. (328 USD на той час), тоді як середня ціна комерційної нерухомості у Львові стартувала від 2 тисяч USD. Якщо врахувати всі квадратні метри, якими нині володіє «Експрес», вийде, що ціна метра квадратного сьогодні не перевищує 200 USD. Тобто відрізняється від комерційної вартості в десять разів. А, зважаючи на район і стан садочка, ціна була б ще вищою. Дивно, що така проста арифметика досі не привернула уваги місцевих правоохоронців.

Цією проблемою «Освіта України» зацікавилася не вчора — матеріали збираються певний час. Тож тепер виникло запитання, чи не пов'язане останнє раптове захоплення газети «Експрес» освітньою тематикою (зі створенням штучних гучних розслідувань), з бажанням викрутитися з назриваючого скандалу, в який влипла газета та її власник? А саме — з «освоєнням» дитячого садочка.

До речі, в частині приміщення сусіднього діючого дитсадка на вулиці Володимира Великого, 13-а також «прописалося» місцеве ЗМІ — газета «Спортпанорама». Схоже, у Львові мода така: вселяти «четверту владу» в дитсадочки. Хоча є нюанс: ця тенденція поширюється на «споріднені», так би мовити, видання. Справа в тому, що власником «Спортпанорами» є такий собі депутат міської ради, який раніше очолював відділ... газети «Експрес»! Цей обранець, як бачимо, аж надривається на ниві сіячів корисного і вічного, збираючи місця в дітей. Може, підтримує в цьому благородному занятті старого друга — видавця «Експреса».

СІМ РАЗІВ ПРОДАНИЙ

Під час поїздки до Львова «Освіта України» зафіксувала ще один безпрецедентний випадок надто вільного поводження з комунальною власністю. Це також стосується розвитку освіти в місті Лева.

20 травня минулого року колектив Міжшкільного на-

вчально-виробничого комбінату (МНВК) Сихівського району отримав шокуючого листа. В ньому йшлося, що відомий у місті забудовник ТзОВ «Росанбуд» є власником нежитлового приміщення за адресою м. Львів, вул. Панаса Мирного, 13. Далі директора і працівників комбінату повідомляли, що «Росанбуд» має намір уже тепер користуватися нібито його майном, а тому навчальна установа повинна переїхати в інше приміщення. Новий «власник» навіть люб'язно запропонував допомогти транспортом.

До листа додавалася копія витягу з реєстру прав власності на нерухоме майно, що вдало обласне комунальне підприємство Львівської облради «Бюро технічної інвентаризації та експертної оцінки» (БТІ). За документом, «Росанбуд» справді був власником нежитлового приміщення загальною площею 990 кв. м. Підстава — мирова угода (?!), затверджена ухвалою Господарського суду Львівської області від 16.07.2009 року.

Навіть побіжного погляду досить, щоб закралася підозра щодо законності такого продажу. Справді, як директор (уже колишній) комунального закладу зміг продати власність міста через укладання мирової угоди, фактично виступаючи продавцем? Абсурд. Так здалося й новому керівникові МНВК Романові Поні. Почалася судово-тяганина, нескінченні скарги й листи в управління освіти, облдержадміністрацію, прокуратуру. Колектив стоїть на своєму: документи про права на власність сфальсифіковано. В «Росанбуді» стверджують: це наша нерухомість, віддавайте її.

Як стало відомо «Освіті України», за кілька років нерухомість устигла продати... сім разів. Фіктивно. Звичайно, в колективі комбінату кажуть, що так хтось замітає сліди. Нарешті виринув «Росанбуд». Одразу стала зрозумілою його мета: звести на ділянці елітну багатопверхову споруду, про що свідчить план забудови на сайті компанії.

Тяганина вже сягнула судових апеляційних інстанцій. У МНВК кажуть, що «Росанбуд» програє справу — скарги дійшли до Києва. Тому нібито відступився навіть мер Львова, який тихцем підтримував забудовника.

Та для нас ця історія цікава не боротьбою за власність. У Львові люблять скаржитися, що коштів на освіту не вистачає. Тож замість продавати, можна було, ввімкнувши голову, запропонувати якомусь інвестору при забудові ділянки просто віддати перший-другий поверхи під, скажімо, той самий дитячий садочок. Але ані владі, ані суду такий варіант не спав на думку.

Такі ось дві історії. Вони — лише «крихти», що вдалося зібрати нашому кореспондентові під час відрядження. Вірогідно, якщо цією проблемою краше опікувалися місцеві управління освіти та правоохоронці, викритих фактів «освоєння» комерційними структурами майна освітніх закладів було б набагато більше. Тож «Освіта України» обіцяє продовжити розпочату серію розслідувань таких випадків в інших містах України. Далі — справа за прокуратурою та судами.

Юрій ЗУЩИК, «Освіта України»

ДИСОНАНС

ДИТСАДОК НЕ ПОТРІБЕН?

Чи знає місцеве управління освіти, які ресурси в нього під ногами? В.о. начальника управління освіти Львівської міськради Катерина Гороховська сказала «Освіті України», що не займається приватизацією, і порадила з'ясувати це питання у структур, які продали ці установи. Хоча пані Гороховська чимало років працювала в управлінні освіти Франківського району, вона заявила, що нічого не знає про приватизацію колишнього садка по вулиці Володимира Великого, 5-а та про приховану приватизацію Міжшкільного навчально-виробничого комбінату. Хоча чиновниця визнала, що наповнюваність дошкільних навчальних закладів у районі сягає 120 %, але зазначила, що повертати будівлі в комунальну власність ніхто не буде. На її думку, це не потрібно, бо батьки не поведуть туди дітей — далеко й холодно взимку. Журналіст «Освіти України» побував на згаданій вулиці й поспілкувався з мешканцями. Опитані матусі сказали, що садки справді переповнені й улаштувати дитину — величезна проблема. Необхідні чималі хабарі. На їхню думку, ще один садочок поблизу не те, що б не завдав, а вкрай необхідний.

